

ולא נודעת. ודרור - זו הנשמה
הקדושה, שעולה למעלה, והיא
בת חורין.

דבר אחר, (שם פ') ודרור קן לה -
זה היובל, שפטותם וקראותם דדור.
קן לה - בבחמה העליונה. צפור
ודרור, זה למעלה וזה למטה.
אשר שתחה אפרוחיה, מי? הדרור
הזה שנית החמשים, שמוציאה
מפנה ששה אפרוחים והאפרור
הזה.

אתם האפרוחים, תשיקם
לתוכך שני המזבחות, המזבח
הפניימי והמזבח החיצון. נטלו
מן המזבח הפנימי וננתנו למזבח
החיצון. מלפי ואלקי, מלפי - זה
המזבח החיצון, ואלקי - זה
המזבח הפנימי.

המזבח החיצון פמיד תשיקתו
למזבח הפנימי, ולעולם אין
שוכך מלזמר בשירות ותשbezות.
זהו שפטותך שיר השירים אשר
לשלה.

כל זמן שהנור דולק על הפתילה,
והפתילה כתקונה, האור מאיר
recht, והבל נהנים ממנה. וכל זמן
שהפתילה געדרת והשמד מן
הפתילה, האור נספלק, ואין מי
שיותע באוטו האור כלום.

כה, כל זמן שישראל היו מתקנים
ומסרגים כפתילה זו, או רשל
מעלה היתה דולקת עלייהם,
ואומרת שירה, ואין משפה
לעולם. כדגמת האור על
הפתילה שאינו משפה לעולם
לנצח מעלה. ואוטו השיר הוא
המעלה שבשירים, קדש קדשים.
געדר הפתילה - געדר האור
ונספלק, ואין מי שיודע בו.

ושלמה צוות ואומר, (קהלת יב-א-ב)
וזכר את בוראיך בימי בחורין.
היה מתקנן ומסרגל עצמה
במצאות ובמעשים טובים, בימי

ודרור, דא היא נשמטה קדיישא, דסלכא
לעילא והיא בת חורין.

דבר אחר ודרור קן לה, דא יובל, דכתיב
(ויקרא כה ז) וקערתם דדור. קן לה בבחמתא
עילאה. צפור ודרור, דא לעילא, ורקא למתא.
אשר שתה אפרוחיה, מאן. האי דדור, שנת
ה חמישים, דאפיקת מינה שית אפרוחין, והאי
צפור.

איןן אפרוחין, פיאובתא דילחון, לגוי תרי
מדרבנן, מזבח הפנימי, ומזבח החיצון.
נטלו מזבח הפנימי, ויהבו למזבח החיצון.
מלכי ואלקי, מלכי: דא מזבח החיצון.
ואלקי: דא מזבח הפנימי.

מזבח החיצון, פיאובתיה פריד לגבי מזבח
הפנימי, ולעולם לא שכיך מלזמר
בשירין ותשbezין, הקדש דכתיב, שיר
השירים אשר לשלה.

כל זמן שהנור דולק על הפתילה, והפתילה
כתיקונה, האור מאיר וצח, והבל נהני
מן. וכל זמן שהפתילה נעדרת, והשמד
מן הפתילה, האור נספלק, ואין מי שיודע
באוטו אור כלום.

בז, כל זמן שישראל כי מתקנים ומסרגלים
כפתילה זו, אור של מעלה הדיחה דולקת
עליהם, ואומרת שירה, ואין משפה לעולם.
בדוגמת האור על הפתילה, שאינו משפה
לעולם, לנגד מעלה. ואוטו השיר הוא
המעלה שבשירים, קדש קדשים. נעדר
הפתילה, בכיכול נעדר האור, ונספלק, ואין
מי שיודע בו.

ישלה צוות ואומר, (קהלת יב-א-ב) וזכור את בוראיך
בימי בחורין. היה מתקנן ומסרגל
עצמן במצאות ובמעשים טובים, בימי